

Mirabell

Hangulatkeltő az 1. Kalandorkrónikák Szerepjátékos Találkozó és Verseny A lába kelt dézsma című kalandmoduljához

Hősünk, - mert ugye mondani sem kell, hogy az volt - méla rosszkedvvel nézte a Rotunda előtti tér kőkockáin gyűlő tócsákat.

- „Legyen a szokásos!”

Az eső, olyan igazi tavaszi mindent eláztató eső volt, és történetünk főszereplője olyan lesz-ami-lesz alapon rendelt még két kupicát a helyi különlegességnek számító gyümölcsízű égetett szeszből. Az ital ugyan nem volt túl férfias, sőt kontyalávalónak is szokták nevezni, de most nem akarta fenntartani a rettenthetetlen kalandozó látszatát, meg aztán pocsék hangulata is volt.

- „Így a harmadik narancsos likőr nem is olyan kellemes.”

A bú oka nem volt más, minthogy amióta a hercegnek dolgozott - igen, III. Johannes Felipéről, Erion hercegeről beszélünk - azóta nem voltak pénzproblémái, de úgy érezte, hogy napról-napra lemarad álmai megvalósításáról.

- „Tényleg van ebből szilvás is?”

Sok évvel ezelőtt ifjú, tehetséges dalnokként érkezett a világ közepének számító városba, és minden éjjel a Rotunda színpadára álmondta magát. Igazán nem rajta múlt, hogy csak a tér másik oldalán elfekvő tavernáig jutott. Eleinte persze a megélhetésért vállalt olyan apró-cseprő ügyeket, amelyeknek annyi köze sem volt Alborne-hoz, mint...szóval nem sok. Idővel viszont egyszerűen könnyebb volt eltűnt kislányokat, értéktárgyakat és hűtlen

szeretőket hajkurászni, mint szerepekért kuncsorogni.

- „Köszönöm Raimund, de nem fog megártani!”

Most pedig itt van ez a dézsma dolog, hogy miért is nem fizetnek a hercegnek regálét bizonyos házak. Ez a megoldandó probléma sem volt különb eleinte, mint a többi, különben is, ha holnapig nem jelentkeznek a zsebesei valami használható újdonsággal, akkor egyszerűen kiveri valamelyik górviki fattyúból az igazságot.

Egy apró különbség mégiscsak adódott – töprengett el a dalnok, miközben a metszett pohárkában ringó alkoholon keresztül szemlélte az ősi színház körvonalait, fél szemét behúnyva. Ez pedig Mirabell volt. A NŐ.

- „Legyen ebből még egy!”

Első itt töltött évében hozta össze a sors, vagy Alborne – a fentiek közül tetszőlegesen lehet választani – egy nemkülönben kezdő, de nagyon céltudatos énekmondóval, aki a szebbik nem sorait erősítette. Két szenvedélyes hetet töltöttek együtt, amire a dalnok ráhúzott még két évet a hercegi tömlőcben, amiért valami bankázból tulajdonított el ezt meg azt. Legalább is az ellene vallók felismerték, és a törét is megtalálták a bank pénztermében. Annabell azóta nem jelentkezett.

- „Van még abból a múltkori gabonapálinkából?”

Szóval a minap nem csak mintha látta volna azokat a vörös hajfonatokat belibbenni egy fekete, lakkozott hintóba, de határozottan érezte az illatát...és ez felajzotta a képzetét.

Így merengett bárdunk, miközben a megértő tekintetű öreg csapos a hetedik kupicát is kimérte.

„Sok-sok hosszú esztendeje már

Tengerpart bús mezején

Élt egy kislány – ismerhetitek

Mirabell nevén

S azzal a gondolattal élt

Hogy szeret, s szeretem én”